

ΒΥΤΙΝΙΩΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΟΙ ΥΛΟΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΒΥΤΙΝΑΣ

Μια επαγγελματική τάξη παλιά όσο ο τόπος μας

ΓΡΑΦΕΙ: Ο «ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ»

Αν κάποιος μελετητής του λαϊκού βίου του τόπου μας καλείτο να απαντήσει ποιο ήταν το πιο παλιό επάγγελμα του Βυτιναίου από τότε που πρωτοκατοικήθηκε η Βυτίνα, γεωργός, κτηνοτρόφος ή υλοτόμος θα δυσκολευόταν να απαντήσει και θα έβαζε τις τρεις ενασχολήσεις παράλληλες και συνεξασκούμενες.

Το Μαίναλο με την πλούσια βλάστησή και την ελατόφυτη σύστασή ήταν χώρος για την άσκηση της υλοτομίας και την επεξεργασία του ξύλου από τα πανάρχαια χρόνια. Εξάλλου, όπως λένε οι μαρτυρίες, τα εξήντα πλοία με τα οποία εξεστράτευσαν στην Τροία οι Αρκάδες με επικεφαλής τον Αγαπήνορα βασιλιά της Τεγέας κατασκευάστηκαν από ξυλεία του Μαϊνάλου. Είναι γεγονός ότι η περιοχή του βουνού είχε και έχει ποικιλία δένδρων καταλλήλων για οικοδομική χρήση όπως έλατα, λεύκες, κυπαρίσσια, πεύκα, βελανιδιές και άλλα.

Τα σπίτια της Βυτίνας αλλά και των γύρω χωριών κατασκευάστηκαν αποκλειστικά από ξυλεία του Μαϊνάλου τόσο προεπαναστατικά, όσο και μετεπαναστατικά, με σταθμό την επανάσταση του 1821, ιδιαίτερα μετά την πυρπόληση από τον Ιμπραήμ όλων των κατοικημένων περιοχών γύρω από τη Βυτίνα. Μετά το τέλος της επανάστασης οι Βυτιναίοι υλοτόμοι επεξεργάζοντο και προμήθευαν με ξυλεία την ευρύτερη περιοχή για τις ανάγκες της ανοικοδόμησης.

Ότι η υλοτομία αποτελούσε κύρια επαγγελματική απασχόληση αποδεικνύεται από την καταγραφή των Βυτιναίων, που μετεκινήθησαν από τη Βυτίνα προς τις πεδινές περιοχές της Πελοποννήσου, κυρίως Αχαΐα και Ηλεία. Έτσι κατά τα έτη από το 1870 μέχρι το 1915 μετεκινήθησαν από την απάνω και κάτω Βυτίνα 118 Βυτιναίοι εκ των οποίων 31 δήλωσαν επάγγελμα υλοτόμος. Όλοι αυτοί δεν ήταν μεμονωμένοι αλλά προήρχοντο από μεγάλες οικογένειες της Βυτίνας όπως Κοτσόβελος, Κανελλόπουλος, Καραντώνης, Μπαμπίλης, Σαράντης, Τουρής, Τσιάτσος, Τζίφας, Βέζος, Κίντος, Καλάκος, Λεβέντης, Κολόβουλος, Μπαντούνας, Ντζαβάρας, Τσακαλής, Τσουκαλάς και συνδέοντο μεταξύ τους με στενούς δεσμούς συγγενείας, δηλαδή αδέρφια ή ξαδέφρια.

Το επάγγελμα του υλοτόμου εξακολούθησε να ασκείται και κατά τον εικοστό αιώνα από πολλούς Βυτιναίους και μεγάλες οικογένειες του τόπου μας το είχαν ως κύρια εργασία. Οι οικογένειες που είχαν πολλούς υλοτόμους ήταν των Πλεσσιαίων, Χριστόπουλων (Θανασαίων), Τζιφών, Τουραίων (Γιαντζαίων) και άλλες. Με την παρέμβαση του Δασαρχείου άρχισε τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια η συστηματική εκμετάλλευση της ξυλείας του Μαϊνάλου με παροχή συγκεκριμένης ποσότητας για εμπορική χρήση και επομένως εξασφάλιση για τους υλοτόμους κάποιου ετήσιου εισοδήματος. Αυτό οδήγησε στη δημιουργία υλοτομικού συνεταιρισμού στις αρχές της δεκαετίας του πενήντα, στον οποίο εντάχθηκαν όλοι σχεδόν οι Βυτιναίοι υλοτόμοι και η χορήγηση της εμπορεύσιμης ξυλείας προς εκμετάλλευση γινόταν προς αυτόν, ενώ το έσοδο από την πώληση των ξύλων μοιραζόταν μετά την πώλησή τους στα μέλη του συνεταιρισμού.

Η πιο πάνω φωτογραφία καταγράφει τα μέλη του τότε



(1955) νεοσύστατου υλοτομικού συνεταιρισμού Βυτίνας στην περιοχή «Ρούχοι» κατά τη διάρκεια των υλοτομικών εργασιών. Στη φωτογραφία εικονίζονται και δασικοί υπάλληλοι του Δασαρχείου Βυτίνας, οι οποίοι επέβλεπαν τις υλοτομικές εργασίες. Ο συνεταιρισμός λειτούργησε μέχρι τη δεκαετία του ογδόντα, οπότε περιήλθε σε αδράνεια, αφού τα μέλη του εξέλειπαν και δεν αντικαθίσταντο από άλλα. Σήμερα το επάγγελμα του υλοτόμου έχει παύσει να ασκείται, όπως και άλλα παραδοσιακά επαγγέλματα του τόπου μας.

Όμως, αν εξέταζε κανείς προσεκτικά τις φάσεις επεξεργασίας του ξύλου προ της εμφάνισης της μηχανικής διευκόλυνσης (αλυσσοπρίονα), θα διαπίστωνε ότι ήταν εργασία κοπιώδης με απαιτήσεις τεχνικών γνώσεων, εμπειρίας και εξοπλισμού με τα απαραίτητα εργαλεία. Οι παραδοσιακοί υλοτόμοι της Βυτίνας όπως ο Νικολάρας και ο μπαρμπα Φώτης ο Τζίφας έχουν αφήσει πολλές πληροφορίες για τον τρόπο κοπής των ξύλων ιδιαίτερα αυτών που προορίζονταν για οικοδομική χρήση και οι οποίες έχουν καταγραφεί από τοπικούς ερευνητές.

Τα δέντρα οποιουδήποτε είδους (λεύκες, έλατα κλ.η) έπρεπε να κόβονται το «σαραντάμηρο», όταν είχαν «κατέβει» τα νερά και με «γεμάτο» φεγγάρι αντίληψη η οποία παραδίδεται από την αρχαιότητα. «Της σελήνης εν συνόδω ούσης και υπό την γην» παραδίδει αρχαίος σχολιαστής. Για το φεγγάρι έλεγαν ότι πρέπει να είναι σε «λιόκριση» δηλ. ημέρα που εμφανιζόταν στον ουρανό και ο ήλιος και αυτό. Τα έλατα τα διάλεγαν από χώρο «προσήλιο» και πλαγιαστό και ποτέ από «αποσκερό» ή ρεματιές. Αντίθετα τα ξύλα για εμπορική χρήση δηλ. που ήταν για «πούλημα» τα υλοτομούσαν από το Μάιο και μετά, όταν ο καιρός στο Μαίναλον «μαλάκωνε» και η υλοτομία διατρείτο μέχρι το Σεπτέμβριο ανάλογα της ποσότητας των ξύλων που έπρεπε να κοπούν.

Βασικά εργαλεία του υλοτόμου ήταν το τσεκούρι, (λατ. securis), η «κόφτρα», ο «καταρράκτης» και τα χειροπρίονο. Αφού «έριχναν» το έλατο ή οποιοδήποτε άλλο δένδρο με την κόφτρα, κατόπιν το «κλάριζαν» (έκοβαν τις κλάρες) και το ξεφλούδιζαν με το τσεκούρι, το έκοβαν σε κομμάτια (μονόμετρα, δίμετρα ή τρίμετρα) με την κόφτρα, το έκαναν

«ισοκέφαλο» (ίση διάμετρο και από τις δύο πλευρές) με το τσεκούρι και κατόπιν το ανέβαζαν στο «μαϊντάνι» για το «μισάδιασμα» με τον καταρράκτη.

Το «μαϊντάνι» ήταν μια μόνιμη κατασκευή με πέτρες ή χοντρα ξύλα (φούρκες) ύψους περίπου 1.50 έως 2.00 μέτρα, που επάνω ανέβαζαν τους κορμούς και τους «μισάδιασαν» τραβώντας τον καταρράκτη επάνω κάτω και έσκιζαν στα δύο τον κορμό, αφού προηγουμένως τον «ραμμάτιζαν», δηλ. τον σημάδευαν στη μέση με νήμα βουτηγμένο σε μαύρη μπογιά. Τον καταρράκτη τον δούλευαν δύο ή και τρεις υλοτόμοι. Ένας ανέβαινε επάνω και τραβούσε προς το μέρος του το πρίονι και ένας ή δύο από κάτω και τραβούσαν ή

έσπρωχναν επάνω-κάτω. Όταν έφταναν στο μέσον του κορμού, τον γύριζαν ανάποδα και άρχιζαν να σκίσιμο από την άλλη πλευρά. Έτσι απέφευγαν την ανατροπή του ξύλου. Αν κινδύνευε να «κλείσει» η τομή του ξύλου τοποθετούσαν ξυλόσφηνες ή σιδερόσφηνες, για να κρατείται ανοικτή. Η Βυτινιώτικη παράδοση καταγράφει ότι τον καταρράκτη ποτέ δε δούλεψε κάποιος υλοτόμος μόνος του εκτός από το Νικολάρα (Νικ. Τουρής), ο οποίος ελλείψει συντρόφου κινούσε μόνος του τον καταρράκτη βάζοντας από κάτω μια μεγάλη «βαρέλα» γεμάτη νερό και στηριζόμενος στην «πράκλεια» δύναμή του.

Προ της δημιουργίας νεροπρίονων ή μηχανικής κίνησης εργοστασίων ξυλείας (πριονοκορδέλες), με τη μέθοδο αυτή έσκιζαν το ξύλο και έβγαζαν εκτός από «ποταμούς» και μαδέρια, καθρόνια ή σανίδες. Η επεξεργασία του ξύλου με αυτόν τον τρόπο από τους υλοτόμους του τέλους του δέκατου ένατου αιώνα ή τις αρχές του εικοστού μέχρι τη δεκαετία του ογδόντα και της χρήσης των αλυσσοπρίονων, είναι πολύ μεγάλη, ενδιαφέρουσα, και χρήζει ιδιαίτερης λαογραφικής μελέτης.

Άλλα βοηθητικά εργαλεία του υλοτόμου εκτός από τις σφήνες ήταν το ράμμα και το ζύγι για το σωστό σκίσιμο του κορμού και η «τζαβέτα» που διευκόλυνε τη μεταφορά των πολύ χοντρών κορμών. Η μεταφορά πραγματοποιείτο με τη βοήθεια των ζώων, ιδιαίτερα των μουλαριών, σε πελάτες που τα αγόραζαν ή στα εργοστάσια επεξεργασίας αργότερα. Όλα αυτά βέβαια πριν κατασκευασθούν δασικοί δρόμοι στο εσωτερικό του Μαϊνάλου. Υλοτομίες πραγματοποιούντο σε όλη την έκταση του βουνού από τους Βυτινιώτες υλοτόμους αλλά ιδιαίτερα εκεί που υπήρχαν κατάλληλα έλατα όπως στους «Ρούχους», την «Αρπακωτή», τους «Αϊ Λιάδες», του «Ράφτη τις Γούρνες», του «Μάνη το λάκκωμα» και πολλές άλλες των οποίων κινδυνεύει να ξεχαστεί σήμερα η ονομασία τους.

Οι Βυτιναίοι υλοτόμοι προπολεμικά αλλά και μεταπολεμικά ή την περίοδο της Γερμανικής κατοχής μετέφεραν οι ίδιοι την ξυλεία τους και την εμπορεύονταν σε πεδινές περιοχές της Αχαΐας, της Ηλείας ή της Μεσσηνίας κάνοντας οι ίδιοι τον «αγωγιάτη» ή την έστελναν με άλλους πραγματοποιώντας διαδρομές, που διαρκούσαν από δεκαπέντε έως είκοσι ώρες και διανυκτερεύοντας στα περίφημα «χάνια», που συναντούσαν στη διαδρομή τους.

Ότι αποτελούσαν ισχυρή και πολυπληθή επαγγελματική τάξη το αποδεικνύει και η κατασκευή του ζωκλπισιού της «Αγίας Σωτήρας» στους πρόποδες του Μαϊνάλου μαζί με τους μαραγκούς και σαγαματοποιούς της Βυτίνας, το οποίο φρόντιζαν διαρκώς και την ημέρα του εορτασμού του 6 Αυγούστου ανακήρυζαν και εορτή των υλοτόμων. Μετά τη διάλυση του υλοτομικού συνεταιρισμού τη συντήρησή του ανέλαβε ο σύλλογος των απανταχού Βυτιναίων όπου με τη βοήθεια εισφορών πολλών Βυτιναίων και ιδιαίτερα της οικογένειας Τριανταφύλλη το ανακαίνισε και πραγματοποιεί εκεί το ετήσιο Βυτινιώτικο αντάμωμα.

Το Μαίναλο «έθρεψε» γενιές και γενιές Βυτιναίων προσφέροντας απλόχερα την ξυλεία του και πολλοί Βυτιναίοι το πότισαν με τον ιδρώτα τους προσπαθώντας να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους. Αυτούς τους ανθρώπους έχει στόχο να τιμήσει το μικρό αυτό γραπτό αφιέρωμα και να κάνει γνωστές, στο βαθμό που είναι δυνατόν, τις δύσκολες συνθήκες κάτω από τις οποίες εργάζονταν οι παλιοί υλοτόμοι και δένονταν με το βουνό τόσο, που το θεωρούσαν σαν κάτι δικό τους.

Οι αδελφοί Τζιφαίοι (Νικόλας, Μιλτιάδης, Φώτης) μισαδιάζουν στο «μαϊντάνι» με τον «καταρράκτη» προπολεμικά στους «Αϊ Λιάδες» με την παρουσία δασικών υπαλλήλων



ΜΝΗΜΗ ΚΩΝ/ΝΟΥ ΠΑΠΑ

Με τη συμπλήρωση διακοσίων χρόνων από τη γέννησή του (1815-2015)

Συμπληρώνονται φέτος 200 χρόνια από τη γέννηση του κορυφαίου ιστορικού της νεώτερης Ελλάδας Βυτιναίου Κωνσταντίνου Παπαρρηγόπουλου (έτος γέννησης 1815). Η «ΒΥΤΙΝΑ» τιμώντας τη μνήμη του μεγίστου επιστήμονα και αντί μνημοσύνης δημοσιεύει σε δύο συνέχειες τη σπουδαία επιστημονική μελέτη του κορυφαίου φιλολόγου και σπουδαίου ιστορικού μελετητή Κων/νου Τρ. Γιαννημάρα εκ της γειτονικής Νυμφασίας, η οποία εκφωνήθηκε τον Αύγουστο του 2009 με την ευκαιρία των εκδηλώσεων προς τιμή του Παπαρρηγόπουλου, που οργάνωσε ο τότε δήμος Βυτίνας στο Πανταζοπούλειο πνευματικό κέντρο.

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

«Η τραγικότητα του βίου του και το μεγαλείο του εθνικού έργου του»

ΓΡΑΦΕΙ: Ο φιλόλογος Κων/νος Τρ. Γιαννημάρας
εκ Νυμφασίας

Πρόσφατα,* ως γνωστόν, έγινε μια δημοσκόπηση προκειμένου να αναδειχθούν οι διασημότεροι Έλληνες, που διέπρεψαν απ' αρχαιότατων χρόνων μέχρι των ημερών μας στην Επιστήμη, στην πολιτική και στην Τέχνη. Καταρτίστηκε μια κατάσταση από μερικές δεκάδες υποψηφίων που τέθηκε στην κρίση του κοινού, το οποίο διαμόρφωσε τη δεκάδα των κορυφαίων. Προκάλεσε έκπληξη αλλά και λύπη το γεγονός ότι, σε όλη αυτή τη διαδικασία της αξιολόγησης, ούτε καν ακούστηκε το όνομα του Πνευματικού γίγαντα και ανιδιοτελούς εργάτη της Εθνικής μας υποστάσεως Κωνσταντίνου Δημ. Παπαρρηγόπουλου, στον οποίον η πατρίδα μας οφείλει, εν πολλοίς, την ύπαρξή της ως έθνος και κράτος. Δεν θέλουμε να δεχθούμε ότι η αγνόηση έγινε συνειδητά και ηθελημένα από τούς οργανωτές, αλλά πιθανολογούμε ότι έγινε από αδυναμία ιστορικής μνήμης, που αποτελεί πνευματική παθογένεια της εποχής μας.

Με αφορμή αυτή την παράλειψη εκρίθη σκόπιμο να διοργανωθεί από το Δήμο της Βυτίνας αυτή η σεμνή εκδήλωση, για να ανακληθούν στην επικαιρότητα, έστω ακροθιγώς, μερικά στοιχεία της ζωής και του έργου του, ώστε εμείς να αποτίσουμε τον οφειλόμενο στην μνήμη του φόρο τιμής εδώ στον οικείο τόπο της Βυτίνας, όπου ευρίσκονται οι ρίζες της φύτευσης του, από τις οποίες πατρογονικές ρίζες ασφαλώς θα προέρχασθε, τις οίδε, κάποιος και από σας, αξιότιμοι Βυτιναίοι.

Ο τόπος αυτός, η Αρκαδία, ως Ακρόπολη του Μοριά, βαστάζει μια βουνίσια κιβωτό, που διατηρεί αιώνιες μνήμες λατρευτές, διότι η μνήμη εδώ «καίει άκαυτη βάτος» κατά το Νομπελίστα ποιητή Οδυσσέα Έλύτη. Όμως αυτή η αγνόηση, η περιφρόνηση δεν ήταν πρωτόγνωρη για το μεγάλο αυτόν Έλληνα, καθώς είχε προηγηθεί άλλη, όταν παρεξηγημένος και περιφρονημένος ζούσε στην Αθήνα εργαζόμενος νυχθημερόν για την τιμή της Πατρίδος. Φθονούμενος από το τότε πνευματικό κατεστημένο των Αθηνών, συκοφαντημένος και παραμερισμένος, ήταν αμφισβητούμενο πρόσωπο μεταξύ των κοινωνικών τάξεων. Εκλήθη γι' αυτό από ομάδα νέων, κυρίως γυμνασιαστών, με επικεφαλής τα 4 αδέρφια, τέκνα του νομισματολόγου Παύλου Λάμπρου, που είχαν ιδρύσει το φιλολογικό σύλλογο «Παρνασσός», για να γνωρίσουν τις απόψεις του σχετικά με τις αρετές, που είναι απαραίτητο να κοσμούν εκείνον που προτίθεται να γράψει Ιστορία, για τις ωφέλειες που προκύπτουν από τη μελέτη της Ιστορίας, και

για τις αρχές και αξίες που απαιτούνται, για να διατηρηθεί και να μεγαλοουργήσει ένα έθνος. Αυτή η εκδήλωση έδωσε στον Ιστορικό μας την ευκαιρία να εκδηλώσει το ιστορικό του «πιστεύω» και τη φιλοσοφική του άποψη για τη διατήρηση του Έθνους, ως κριτήριο για την πραγμάτωση του τεράστιου έργου που είχε αναλάβει. Από την πρωτοβουλία των νέων αυτών παιδιών, με μικρή μετατόπιση της ηλικίας, μπορούμε να διαμορφώσουμε το της Αγίας Γραφής: «εκ στόματος παιδών καταρτίσω αίνον...» Είπε σ' αυτή τη συνάντηση μεταξύ των άλλων ο σοφός ομιλητής:

«...βλέπω τινάς απορούοντας πως εν μέσω του πολιτικού σάλου, εντός του οποίου ναυτιά η Ελληνική κοινωνία ευρίσκεται άνθρωπος ως εγώ ασχολούμενος με τοσούτον απηρχαιωμένα πράγματα. Και ίσως τινές προχωρούντες έτι πλέον με κατακρίνουν, διότι δραπετεύω από τας σοβαράς φροντίδας του ενεστώτος (χρόνου) αυτομολώ εις το παρελθόν ψυχαγωγούμενος με ιστορικές και χρονολογικές ερευνάς. Εις τούς αυστηρούς αυτούς επιτιμητάς απαντώ ότι δεν έπραξα, νομίζω κακού πολίτου έργον, ενθυμίας εις την επιλήσιμονα του παρελθόντος αυτήν κοινωνίαν (πόσο προφητικό ήταν αυτό!), ότι επί γης, την οποίαν πατούμεν, τα αυτά πρόσωπα και πράγματα επανέρχονται πολλάκις απaráλλακτα, και ότι, αν δεν είμεθα φρονιμώτεροι, είναι φόβος μήπως επανέλθωσι και τα αυτά αποτελέσματα... ουδέν των επί γης εθνών εμεγαλούργησεν ή συνετήρηθη άνευ ισχυρού θρησκευτικού αισθήματος, άνευ πειθαρχίας, άνευ παιδείσεως, άνευ εργασίας, άνευ οικονομίας και άνευ σωφροσύνης. Και επειδή αυτός υπήρξε επί χιλιάδας ετών ο αναλλοίωτος νόμος της ανθρωπότητας ουδέν έθνος θα ιαχύσει και θα ευδαιμονήσει δια της απιστίας, της ανομίας, της ακολασίας και της αμαθείας! Ιδού λοιπόν δύο γενικοί νόμοι, τούς οποίους δυνάμεθα να πορισθώμεν εκ της σπουδής της Ιστορίας: αδιάλειπτος πρόδοτος του εξωτερικού κόσμου και αναλλοίωτος μονιμότης του ηθικού. Εκτός των ανωτέρω δύο γενικών νόμων υπάρχουν και έτεροι δύο εκπηγάζοντες εκ της ειδικής του Έθνους μας. Ο πρώτιστος και κεφαλαιωδέστατος ειδικός νόμος είναι το αίσθημα της πατρίδος και έτερος της εθνικής υπάρξεως νόμος είναι η γλώσσα, διότι δι' αυτής και μόνης επεπλεύσαμεν εις το τρικυμιώδες του παρελθόντος ημών πέλαγος και δι' αυτής και μόνης δυνάμεθα να εκπληρωσώμεν την εκπολιτιστικήν ημών εν τω μέλλοντι εντολήν Χρησιμωτάτη λοιπόν είναι η σπουδή της Ιστορίας, διότι εξ αυτής και μόνης διδασκόμεθα τι το μεταβλητόν, τι το αμετάβλητον και πως το μεταβλητόν δύναται ασφαλέστερον και επωφε-

λέστερον να τροπολογηθή. Μακάριος όστις ποιήσει επαξίως την μακράν ταύτην Οδύσειαν έθνος πολυπαθούς και γενναίου. Το όνομα του θα ζήση όσον και τα θάλλοντα βουνά της Ελλάδος και η ευγνωμοσύνη της πατρίδος θα τιμήση την μεγαλοφυΐαν του. ... Επομένως εκ των ανωτέρω, αγαπητοί νέοι, καταφαίνεται ότι, ίνα αναδειχθή τις άξιος της Ιστορίας, δεν απαιτείται μόνον ακριβής των πραγμάτων γνώσις ευκρινής αυτών έκθεσις και τεχνική παράστασις, δεν απαιτείται μόνον κρίσις! Απαιτείται προσέτι αυταπάρνησις και προ πάντων υψίστη εθνική φιλοτιμία! απαιτούνται θρησκευτικά και ηθικά πεποιθήσεις, ων άνευ η ανθρωπότης καταβιβάζεται εις την τάξιν του κτήνου! Απαιτούνται ενί λόγω τοσαύται και τπικαυταί αρεταί, ώστε, ενώ αναρίθμητοι είναι οι γράφοντες και γράφοντες Ιστορίας, ολίγιστοι είναι οι αξιωθέντες μόνιμου υστεροφημίας...» Και τελείωσε ως εξής ο σεμνός Παπαρρηγόπουλος:

«Το κατ' εμέ αγαπητοί νέοι, δεν εμφαντάσθην ποτέ ότι εκτησάμην τα προτερήματα εκείνα όσα προ ολίγου έτι υπέδειξα...»

Αργότερα ο κριτής χρόνος απένειμε δικαιοσύνη! Ό,τι δεν είχε φαντασθεί ο ομιλητής για τον εαυτόν του, τότε αυτό έγινε πραγματικότητα. Γιατί όχι μόνον καταξιώθηκε στις συνειδήσεις των ανθρώπων, Ελλήνων και ξένων, ως η ενσάρκωση των αρετών εκείνων που ο ίδιος επρέσβευε, αλλά υπερέβη τα όρια της συμβατικότητας και ανεδείχθη ο ανυπέβλητος μέχρι σήμερα Ιστορικός της Εθνικής μας ενότιος, μαρτυρία και στεντόρεια φωνή του Έθνους στο προσκλητήριο της παρουσίας των λαών.

Γεννήθηκε, «τύχη αγαθή», το 1815, σχεδόν ταυτόχρονα με την ίδρυση της Φιλικής Εταιρείας. Η Φιλική Εταιρεία με τα καριόφια των αγωνιστών του '21 ανασταίνει το έθνος, ο Κων. Παπαρρηγόπουλος το ανδρώνει, το προβάλλει οντολογικά και το θωρακίζει ιδεολογικά με την πένα του. Και ήταν πεπρωμένο να γεννηθεί στην Κωνσταντινούπολη, σ' αυτόν ακριβώς τον τόπο, όπου κάποτε την αποφράδα εκείνη Τρίτη του χαλασμού, έπεσε ένας άλλος Κων/νος, ο τελευταίος του Βυζαντίου Αυτοκράτωρ Παλαιολόγος. Και η πτώση μεν εκείνου σήμαινε την πτώση του Ελληνισμού, η γέννηση δε τούτου προανήγγειλε την αναγέννηση του ελληνικού πνεύματος και κατά συνέπεια την αναβίωση του Ελληνισμού και τη δημιουργία της Νεωτέρας Έλλάδος. Αυτός είναι ο αϊτός του θρύλου, που πέταξε απ' τα σανδάλια του τελευταίου βασιλιά των Ελλήνων κι στάθηκε πολύ ψηλά στην κορυφή της πνευματικής παλαίστρας, για να διακηρύξει στην οικουμένη ότι η Ελλάδα δεν χάθηκε στα τάρταρα!

Ο πατέρας του Δημήτριος, γεννημένος εδώ στη Βυτίνα, έφυγε νέος μετά τα Ορλωφικά και εγκατεστάθη στην Κων/πολη με δύο αδελφούς και μία αδελφή, για να αποφύγουν τη σφαγή από τις Αλβανικές Ορδές, τις οποίες είχε μετακαλέσει ο Σουλτάνος, για να εξαφανίσουν τον πληθυσμό

ConsulTax
ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ
ΦΟΡΟΤΕΧΝΙΚΕΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ
ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Σακελλαρίου Ι. Λεωνίδα
Οικονομολόγος
Πτυχιούχος Α.Σ.Ο.Ε.Ε.

Ασκληπιού 7, Τ.Κ. 106 79 Αθήνα
Τηλ.: 210 3604 424, Φαξ: 210 3604 116 - Κιν.: 6977987186
e-mail: logistiko.sakellariou@gmail.com

Γρήγορη εξυπηρέτηση

Το Ασχοντικό της Αθηνάς

Οικογενειακό περιβάλλον

Παραδοσιακή ταβέρνα

ΑΦΟΙ ΓΟΝΤΙΚΑ
Βυτίνα Αρκαδίας

Τηλ.: (2795) 22133 • οικίας 22026, 22616
κινητό: 697 4802517

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ - ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟ



ΚΑΡΤΣΩΒΗΣ 7 - ΤΡΙΠΟΛΗ - ΤΗΛ.: 2710231703
ΚΙΝ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ: 6944754066, ΚΙΝ. ΒΑΣΙΛΗΣ: 6945858
ΚΙΝ. ΤΡΥΦΩΝΑΣ: 6979077460

armacon
INSPIRATION CONSTRUCTION

Παναγιώτης Καραντώνης
Πολιτικός Μηχανικός ΕΜΠ, MSc

25ης Μαρτίου 38 Χαλάνδρι / 152 32 Αθήνα
Τ 210 7751 304 F 210 7751305
armacon@armacon.com.gr / www.armacon.com.gr

Παναγιώτης Παπαδημητρίου
μουσικολόγος

Καίτερα μαθήματα:
Αρμόνιο, Κρουστά, Θεωρητικά

τηλ.: 6976 784367 email: takismusicpro@hotmail.com

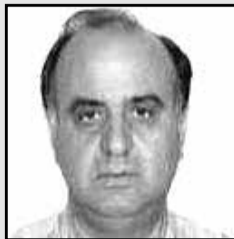
TAXI

ΑΓΟΡΑΙ - ΠΩΛΗΣΕΙΣ - ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ
ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ TAXI - Ι.Χ.

«ΚΑΡΔΑΡΑΣ»

ΛΙΟΣΙΩΝ 59 - ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.88.14.235 - 210.88.14.225 - 6977084123

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ Ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ;



ΓΡΑΦΕΙ: Ο φιλόλογος Απόστολος Γ. Τζίφας

Εμβρόντητοι παρακολουθούμε τα τεκταινόμενα στον πολιτισμό στη χώρα μας και στον κόσμο. Δυστυχώς, δεν καταδικάζεται με ρητό και κατηγορηματικό τρόπο η πολιτιστική βαρβαρότητα.

Εκφράζονται ανούσια ψηφίσματα και θλίψη για όσα έγιναν και γίνονται στις πόλεις του Ιράκ και της Συρίας από τους Τσιχαντιστές. Μνημεία της παγκόσμιας κληρονομιάς, που άντεξαν στο χρόνο, καταστράφηκαν και καταστρέφονται μέσα σε λίγο χρόνο.

Η «σύγχρονη» δημοκρατία έχει αποδεχθεί και στη χώρα μας ανάλογα φαινόμενα. Ομάδες πολιτών αυτοαποκαλούνται «δημοκράτες» και μπορούν να δρουν ελεύθερα καταλαμβάνο-

ντας όποιο δημόσιο χώρο έχουν βάλει ως στόχο ακόμη και τη Βουλή των Ελλήνων. Είναι πλέον θεσμική και πολιτική δύναμη. Εκφράζονται «ελεύθερα». Μπορούν να μπουτσουνώσουν την προτομή του Παλαμά. Να ζωγραφίζουν χιτλερικό μουστάκι στον Ξερόπουλο. Να αποκεφαλίζουν το άγαλμα της Κυβέλης και να βεβηλώνουν το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη. Στα τηλεοπτικά παράθυρα ψυχολόγοι και κοινωνιολόγοι προσπαθούν να εξηγήσουν «κοινωνιολογικά» το φαινόμενο αυτό και το ορίζουν ως πολιτιστικό έλλειμμα. Η κοινωνία μας φαίνεται ότι έχει εθιστεί εδώ και αρκετά χρόνια στη βαρβαρότητα και στην απώλεια κάθε πολιτιστικής και εθνικής μνήμης. Το παρελθόν λειτουργεί ως εφιάλτης. Η «προοδευτικότητα» επιβάλλει τη βαρβαρότητα; Η πολιτική εξουσία φαίνεται ότι εκφράζει το γενικότερο απαθές κοινωνικό αίσθημα: την κατίσχυση της βαρβαρότητας σε όλα τα επίπεδα. Ο κατήφορος έχει τέλος;

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Οι διαχειριστές του κληροδοτήματος Πανταζοπούλου κ. κ. Ιωάννης Χριστόπουλος και Παναγιώτης Πλέσσιας μας απέστειλαν την πιο κάτω επιστολή για καλύτερη ενημέρωση σχετικά με την προικοδότηση του κληροδοτήματος για το παρόν έτος.

Προς την εφημερίδα «Η ΒΥΤΙΝΑ»

ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΕΙΟ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Με αφορμή τους προβληματισμούς που εκφράστηκαν από μερικούς συμπατριώτες μας για την αναβολή της χορήγησης της προικοδότησης για ένα έτος και την ταυτόχρονη χρηματοδότηση με το ποσό των 46.000 € της αναβάθμισης του Πανταζοπουλείου Πνευματικού Κέντρου, σας ενημερώνουμε ότι:

Α) Σύμφωνα με τον όρο της διαθήκης του διαθέτη πρέπει να διαθέτουμε το 20% των ετήσιων εσόδων του κληροδοτήματος προς την Τοπική Ενότητα Βυτίνας για εξωραϊστικούς σκοπούς. Αυτό δεν κατέστη δυνατό να γίνει τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014, λόγω της νέας αυτοδιοικητικής διαίρεσης των δήμων, με αποτέλεσμα να συγκεντρωθεί για το συγκεκριμένο σκοπό τα παραπάνω έτη το ποσό των 46.000 €.

Β) Για τα ίδια έτη που προαναφέραμε, εκτός του 2014, το αντίστοιχο ποσό του 80% των ετήσιων εσόδων, έχει ήδη διατεθεί για τη χορήγηση προικοδοτήσεων. Το 80% των εσόδων του 2014 λόγω μείωσης των ενοικίων των ακινήτων του κληροδοτήματος, αύξησης φόρου ακινήτων και ΕΝΦΙΑ είναι μικρό, θεωρήσαμε σκόπιμο να αναβάλλουμε την κλήρωση και να δοθεί μαζί με τα έσοδα του 2015 στην κλήρωση του 2016, που θα προσλάβει και πανηγυρικό χαρακτήρα, λόγω της συμπλήρωσης 50 χρόνων από τη δημιουργία του Πανταζοπουλείου Κληροδοτήματος.

Οι προϋποθέσεις για τη συμμετοχή των υποψηφίων προς κλήρωση θα ανακοινωθούν αργότερα.

Αθήνα, 22 Απριλίου 2015

Οι Διαχειριστές

Γιάννης Γ. Χριστόπουλος Παναγιώτης Γ. Πλέσσιας

Ο επίτιμος πρόεδρος του συλλόγου των απανταχού Νυμφασίων κ. Τρύφων Αθανασιάδης σχετικά με το δημοσίευμα του «Μαινάλιου» στο προηγούμενο φύλλο της «ΒΥΤΙΝΑΣ» για το Ζαχαριά το Μπαρμπιτσιώτη μας απέστειλε επιστολή με συμπληρωματικές ιστορικές πληροφορίες. Η επιστολή έχει ως εξής:

Κύριε Διευθυντά

Διάβασα στο φύλλο της «ΒΥΤΙΝΑΣ» Ιανουαρίου-Φεβρουαρίου το άρθρο του «Μαινάλιου» σχετικά με το διαβόητο Ζαχαριά. Θα ήθελα με την επιστολή μου να προσθέσω ότι στη Νυμφασία και στην περιοχή «Ανω Πωγωνιά», - «Κότρωνας» υπάρχει τοποθεσία, που ονομάζεται «του Ζαχαριά ο πόρος». Από εκεί περνούσε ο καπετάν Ζαχαριάς με τα παλληκάρια του προκειμένου να φτάσει και να ταμπουρωθεί στις τοποθεσίες «Λυκόγιαννη βίγλα», «Αλωνάκι», «Ταμπούρια» και από εκεί να κτυπήσουν τους Τούρκους που περνούσαν από τον ποταμό Μυλάοντα. Σχετικό ιστορικό κείμενο είχα δημοσιεύσει προ ετών στη «ΒΥΤΙΝΑ».

Με αγάπη Τρύφων Αθανασιάδης.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Απεβίωσε στην Αθήνα όπου και ετάφη στις 25-2-2015 ο Βασίλειος Θαλασσινός ετών 85.
- Απεβίωσε στην Αθήνα και ετάφη στο νεκροταφείο του Βύρωνα στις 3-3-2015 ο Γεώργιος Παν. Μέμος (παλιός ράφτης της Βυτίνας) ετών 82
- Απεβίωσε στη Βυτίνα όπου και ετάφη στις 20-3-2015 η Δήμητρα Ιωάννη Παναγιωτοπούλου ετών 84
- Απεβίωσε στο Μαρούσι όπου και ετάφη στις 22-3-2015 ο Πέτρος Τρ. Στρούσοπουλος ετών 81
- Απεβίωσε αιφνιδώς στις 4-4 στο Έλος Λακωνίας όπου και ετάφη στις 6-4 ο ιερέας Ανδρέας Δημόπουλος ετών 82 (σύζυγος της Ευαγγελίας Πλέσσια) με καταγωγή από τα γειτονικά Μαγούλιανα. Η κηδεία του έγινε πάνδημη χοροστατούντος του μητροπολίτου Μονεμβασίας και Σπάρτης κ. κ. Ευσταθίου και πολλών ιερέων
- Απεβίωσε στη Θεσσαλονίκη ο δάσκαλος Παπαδημητρίου Γεώργιος (σύζυγος της Ελένης Ανδριανοπούλου) ετών 78
- Απεβίωσε στην Αθήνα και ετάφη στη Βυτίνα στις 21-4-2015 ο Παναγιώτης Στυλ. Αγγελόπουλος ετών 68.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

- Την Κυριακή 1-3-2015 τελέστηκε στον Ι.Ν. του Αγίου Τρύφωνα το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο της αείμνηστης Ευανθίας Χριστοπούλου
- Την Κυριακή 22-3-2015 τελέστηκε στον Ι.Ν. της «Παναγίτσας» στη Φιλοθέη το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο του αείμνηστου στρατηγού Παναγιώτη Ματθαίου

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΕ ΜΝΗΜΗ

Ο σπουδαίος Βυτιναίος γιατρός και μεγάλος ευεργέτης του τόπου μας, που διαμένει στην Αμερική, Χρήστος Κ. Ματθαίου απέστειλε στο σύλλογο των απανταχού Βυτιναίων σε μνήμη του προσφάτως αποθανόντος αδελφού του στρατηγού Παναγιώτη Ματθαίου 2.000 € για ενίσχυση των εξόδων κυκλοφορίας της εφημερίδας «ΒΥΤΙΝΑ».

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «ΒΥΤΙΝΑ»

- 150 €: Οικογένεια Κων/νου Σεβδαλή, Γιάννης και Αιμιλία Χρονοπούλου-Παπαλάμπρου
- 100€: Κουτσούκος Παναγιώτης
- 60 €: Παπαζαφειροπούλου Κανέλλα
- 50€: Καρπούζου Βασιλική, Τουρής Σταύρος, Ζαχαρόπουλος Τρύφων, Ζαχαρόπουλος Χρ., Βασίλειος, Ζαχαροπούλου-Γόντικα Ευσταθία, Λάγιου Γ. Αναστασία, Παπανδρέου Χριστίνα, Σαλούρα Ιωάννα, Λάγιου - Γεωργακούλια Κων/να.
- 40€: Παπαλάμπρου-Δενεδιού Χριστίνα, Παπαντωνίου Κων/νος,
- 30€: Διαμαντόπουλος Σπύρος, Τζαβάρας Χαράλαμπος, Ανδριανόπουλος Λάμπρος, Διαμαντόπουλος-Χρήστος, Δημητράκοπουλος Κυριάκος, Θαλασσινού Σοφία., Κόντος Γεώργιος, Πετράκη-Θαλασσινού Γεωργία, Πλέσσιας Ι. Αθανάσιος, 25 €: Τζαβάρας Νικόλαος, Ανδριανοπούλου Κωστούλα

- 20 €: Φιφλή Βασιλική, Κανελλοπούλου Ελένη, Παπασταθοπούλου Αθανασία, Αναγνωστοπούλου-Αρκούδη Ελένη, Γάλλου- Λάγιου Όλγα, Λάγιου Ν. Φωτεινή, Μπούρης Νικόλαος, Ντίζου Ιωάννα, Οικονομοπούλου Σταυρούλα, Πανουσοπούλου Παναγιώτα, Παπαζαφειρόπουλος Αλέξιος, Παπακατζής Θεοφάνης, Πετρόπουλος Ευαγ. Παναγιώτης, Σταθοπούλου Ελένη, Σταθόπουλος Κων/νος, Σακελλαρίου Μαρία, Σακελλαρίου Ι. Παναγιώτης, Σταυροπούλου-Κοσμά Μαρία, Σταυρόπουλος Νικόλαος.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΤΥΛ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΕΤΩΝ 68

ΓΡΑΦΕΙ: Ο φιλόλογος Παναγιώτης Παπαδέλος
«Εφυγε» πρόωρα από κοντά μας για το αιώνιο ταξίδι, που άλλοι το πραγματοποιούν αργά και άλλοι πολύ νωρίς ένας ακραιφνής και «αμετανόητος» Βυτιναίος αλλά και αγαπητότατος φίλος για μας που τον γνωρίζαμε από κοντά, ο Τάκης ο Αγγελόπουλος, γιος του παλαιού υφασματέμπορου της Βυτίνας Στυλιανού Αγγελόπουλου. Γεννημένος εδώ το 1947 τέλειωσε το Δημοτικό και το Γυμνάσιο Βυτίνας το 1965 και συνέχισε τις πανεπιστημιακές του σπουδές τελειώνοντας το Πάντειο Πανεπιστήμιο. Άριστος μαθητής διακρίθηκε στις οικονομικές του σπουδές και αργότερα σταδιοδρόμησε ως τραπεζιτικός υπάλληλος στην Alpha bank όπου κατέλαβε διευθυντική θέση. Παντρεύτηκε τη συμμαθήτριά του από το Γυμνάσιο Ανθούλα Γιαννημάρα κόρη του παλαιού καθηγητή σωματικής αγωγής στο Γυμνάσιο Βυτίνας Παναγιώτη Γιαννημάρα και δημιούργησαν υποδειγματική οικογένεια με δύο θαυμάσια παιδιά το Στυλιανό και την Ελένη. Τι να πρωτοπεί κανείς για το θαυμάσιο χαρακτήρα του Τάκη. Παιδί και αυτό της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς, όπως όλοι μας, είχε κλεισμένη βαθιά μέσα του τη Βυτίνα, την οποία επισκεπτόταν κάθε καλοκαίρι αλλά και σε κάθε ευκαιρία, ενώ έδινε τακτικά το παρόν σε όλες τις Βυτινώτικες εκδηλώσεις, τις οποίες αποθανάτιζε πάντοτε με την κάμερά του δημιουργώντας ένα σημαντικό ιστορικό αρχείο των δραστηριοτήτων των Βυτινώτικων συλλόγων. Ήταν με όλους προσπής και επικοινωνιακός και είχε πάντοτε ένα καλό λόγο να πει με εκείνο το χαμόγελο που στόλιζε τα χείλη του. Όλοι εμείς που τον γνωρίσαμε από κοντά νιώθουμε βαθιά λύπη και θεωρούμε μεγάλη απώλεια για τη Βυτίνα το θάνατο του. Η Βυτινώτικη αυτή γενιά κάνει πρόωρα μετά το Γιάννη τον Τουρή σε σύντομο διάστημα και τον Τάκη τον Αγγελόπουλο. Να είναι καλά και οι δυο τους εκεί που πήγαν, αφού βιαστήκανε τόσο πολύ, και εμείς οι φίλοι και συμμαθητές τους θα διατηρούμε άσβεστη τη μνήμη και των δύο. Το δ. σ. του συλλόγου των απανταχού Βυτιναίων, του οποίου ο αείμνηστος Τάκης αποτελούσε μόνιμο και δραστήριο μέλος εκφράζει προς τη σύζυγό του Ανθούλα και τα δύο παιδιά του Στέλιο και Ελένη αλλά και τα αδέρφια το στρατηγό Γιώργο και το μηχανικό Κώστα τα θερμά του συλλυπητήρια και εύχεται η μνήμη του να είναι διαρκής στη Βυτίνα, που τόσο αγαπούσε. Να είσαι καλοτάξιδος φίλε εκεί που πας πρόωρα και να απολαμβάνεις τη Βυτίνα από ψηλά.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Η Βυτίνα ξέρει να τιμά τις εθνικές επετείους με το δικό της τρόπο. Μέσα από τη μορφή και την έκταση της γιορτής φαίνεται ο βαθμός αναγνώρισης της προσφοράς και της θυσίας εκείνων, που έθεσαν τα θεμέλια της νεώτερης Ελλάδας και αγωνίστηκαν αντίθετα με τις προβλέψεις όλων να αποτινάξουν τον τετρακοσίοχρονο ζυγό που «χάλκευσαν οι Σουλτάνοι στο ματωμένο κορμί του γένους».

Η μικρή αυτή εισαγωγή είναι απαραίτητη, για να φανεί η ιδιαιτερότητα του φετινού εορτασμού, που, παρόλες τις αντίξοες καιρικές συνθήκες, η συμμετοχή του κόσμου σε αυτόν ήταν μαζική. Για πρώτη φορά φέτος δεν πραγματοποιήθηκε η μαθητική παρέλαση και η κατάθεση στεφάνων έγινε με ομπρέλες.

Οι εορταστικές εκδηλώσεις άρχισαν με την καθιερωμένη δοξολογία στον Ι.Ν. του Αγίου Τρύφωνα, αφού προηγήθηκε η προσέλευση των σχολείων και των συλλόγων με τις σημαίες τους. Στη δοξολογία χοροστάτησαν οι ιερείς του τόπου μας πατέρες Χρυσόστομος και Νικόλαος. Τον πανηγυρικό της ημέρας εκφώνησε ο καθηγητής φυσικής αγωγής του Γυμνασίου και Λυκείου κ. Μαρκόπουλος Γεώργιος. Η ομιλία του ήταν ιστορικά θεμελιωμένη και γλαφυρή ως προς το ύφος ανάλογη της ατμόσφαιρας και των απαιτήσεων της ιστορικής επετείου. Τέτοιες ομιλίες από εκπαιδευτικούς όχι μόνο αναδεικνύουν τη σημασία της εθνικής γιορτής αλλά κάνουν το ακροατήριο να συνειδητοποιήσει βαθιά την αξία της.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, μετά τη δοξολογία η κατάθεση στεφάνων έγινε βιαστικά και υπό καταρρακτώδη βροχή, ενώ δεν πραγματοποιήθηκε η καθιερωμένη παρέλαση. Για να αντιληφθεί κανείς το μέγεθος της κακοκαιρίας, να λάβει υπόψη του ότι οι παρελάσεις αναβλήθηκαν σε όλες τις πόλεις και κωμοπόλεις της Αρκαδίας.

Μετά την κατάθεση στεφάνων όλοι οι παρακολουθούντες τις εκδηλώσεις μετέβησαν στο Παναζοπούλειο πνευματικό κέντρο, όπου πραγματοποιήθηκαν δημοτικοί χοροί από τα σχολεία και το χορευτικό τμήμα του πολιτιστικού συλλόγου. Οι χοροί κράτησαν περίπου ένα δίωρο και περιελάμβαναν αντιπροσωπευτικά δείγματα από όλη την Ελλάδα, αλλά το πρόγραμμα μονοσήλυσαν και ενθουσίασαν το κοινό, που παρακολουθούσε, ο συρτός και ο τσάμικος με το ιδιαίτερο τοπικό χρώμα της Βυτίνας. Τα χορευτικά συγκροτήματα των σχολείων κατάλληλα εκπαιδευμένα από τους δασκάλους και καθηγητές άγγιξαν την τελειότητα, ενώ το χορευτικό τμήμα του πολιτιστικού συλλόγου, όπως πάντα έδωσε ιδιαίτερο χρώμα στην εκδήλωση και έδειξε τη μεγάλη σημασία και προσφορά του, αλλά και την ανάγκη της με κάθε θυσία διατήρησής του.

Ο εορτασμός όμως της ημέρας πήρε ιδιαίτερο χρώμα με τη βραδινή εκδήλωση της «λαμπαδηφορίας». Όπως γράφουμε και σε άλλη στήλη η εκδήλωση αυτή οργανώθηκε από τη δημοτική ενότητα με τη συνεργασία όλων των τοπικών συλλόγων (φιλοπροόδων, πολιτιστικού, επαγγελματιών, γονέων και κηδεμόνων μαθητών και ομίλου κυριών). Τολμηρή και πρωτοπόρος η πρωτοβουλία να αναβιώσει ένα έθιμο που πραγματοποιείτο στον τόπο μας προ τεσσαρακονταετίας από το Γυμνάσιο παλαιότερα και αργότερα από το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Αποτελούσε δε παλαιά μόνιμη εκδήλωση εορτασμού της επετείου της 25ης Μαρτίου και μαζί με επίκαιρη θεατρική παράσταση ολοκλήρωναν το σύνολο των εκδηλώσεων. Η λαμπαδηφορία, όπως είναι γνωστό, έχει τις ρίζες της ως μορφή εκδήλωσης από την αρχαιότητα και μετέπειτα την εποχή της τουρκοκρατίας αλλά απέκτησε μονιμότερη μορφή τα επόμενα μετεπαναστατικά χρόνια.

Η φετινή πρωτοβουλία των συλλόγων της Βυτίνας για αναβίωση του εθίμου θεωρήθηκε απόλυτα επιτυχής και η συμμετοχή του κόσμου ήταν μαζική. Όλοι σχεδόν οι Βυτιναίοι αλλά και κάτοικοι των γύρω χωριών (Καμενίτσας, Νυμφασίας, Μα-



γυλιάνων) συγκεντρώθηκαν στην πλατεία και ακολούθησαν την πορεία. Η έναρξη της εκδήλωσης σημειώθηκε με χαρμόσυνες καμpanοκρουσίες και οι λαμπαδηφορείς ξεκίνησαν από το λόφο του Αι Λια, όπου άναψαν τις λαμπάδες τους και κατέβηκαν προς την πλατεία. Πέρασαν από τους κεντρικούς δρόμους και έκαναν αρκετές φορές το γύρο της πλατείας, ενώ η χορωδία του πολιτιστικού συλλόγου τραγουδούσε επίκαιρα ιστορικά τραγούδια. Στην εκκλησία είχε τοποθετηθεί φωτεινή πινακίδα, που έγραφε «1821». Τα φώτα σε όλο το χωριό ήταν σβηστά κατά τη διάρκεια της πορείας, κάτι που έκανε πιο φαντασμαγορική την εκδήλωση.

Μπροστά στο μνημείο των πεσόντων η χορωδία έψαλλε τον εθνικό ύμνο και το «τη υπερμάχω», ενώ η πορεία συνεχίστηκε σε όλα τα «σοκάκια» του χωριού με στάσεις σε κατάλληλα σημεία όπου τραγουδήθηκαν επίκαιρα τραγούδια. Το ρυθμό της πομπής έδινε ομάδα τυμπανιστών. Η πορεία κατέληξε στον περίβολο του ιδρύματος «Θαλασσινού», όπου έριξαν όλες τις «λαμπάδες» σε ένα σωρό και ξεκίνησε ο χορός γύρω από τη φωτιά. Ακολούθησε γλέντι με βακαλάο και σκορδαλιά, όπως το καλούσε το έθιμο της ημέρας και άφθονο κρασί. Το γεύμα ήταν προσφορά του συλλόγου των επαγγελματιών Βυτίνας. Το γλέντι κράτησε μέχρι τα μεσάνυχτα περίπου, ενώ σε αυτό παρακάθισαν πλέον των εκατό ατόμων. Στην εκδήλωση της λαμπαδηφορίας πήραν μέρος, όπως υπολόγισαν οι διοργανωτές, πέραν των διακοσίων ατόμων.

Και λίγα λόγια για την εκδήλωση αυτή. Όπως γράφουμε και σε άλλη στήλη όχι μόνο σημείωσε τεράστια επιτυχία, αλλά έδειξε κατά τον καλύτερο τρόπο τι μπορούν να πετύχουν οι φορείς και οι σύλλογοι της Βυτίνας, όταν συνεργάζονται αρμονικά μεταξύ τους. Εμείς να ευχηθούμε και να προτείνουμε η ομαλή και ομαδική συνεργασία, που άρχισε με την οργάνωση της λαμπαδηφορίας να συνεχιστεί και σε άλλους τομείς, ώστε να ανέβει το πολιτιστικό και πνευματικό επίπεδο του τόπου μας.

Θα ήταν παράλειψη, εάν δεν αποδίδαμε το μέγιστο έπαινο και στα σχολεία μας, που για μια φορά ακόμα με την άψογη συμμετοχή τους έδωσαν ιδιαίτερο τόνο στον εορτασμό και παράλληλα με την εκτέλεση του προγράμματος των χορών έδειξαν ότι το εθνικό φρόνημα αλλά και η αίσθηση της παράδοσης καλλιεργείται στο μέγιστο βαθμό στα σχολεία του τόπου μας.

Οι ευχές μας είναι να συνεχίζεται η προσπάθεια αυτή και να ακολουθείται από παράλληλη πνευματική καλλιέργεια και γνωστική κατάρτιση.

Σε όλους λοιπόν τους οργανωτές των εκδηλώσεων και σε όσους συνέβαλλαν πολύ ή λίγο στην επιτυχία τους να απευθύνουμε τις θερμές μας ευχαριστίες για τις θαυμάσιες εκδηλώσεις, που μας χάρισαν, οι οποίες θα ήταν ευρύτερες και περισσότερο εντυπωσιακές, εάν το επέτρεπαν οι καιρικές συνθήκες, και να τους ευχηθούμε να συνεχίσουν με τον ίδιο αμείωτο ρυθμό και κέφι για το «καλό» του τόπου.

(Οι φωτογραφίες είναι του κ. Φώτη Κατσούλια τον οποίο και ευχαριστούμε)

